

Lukov - Malá Sada

1. Na hradě Lukově, v té podzimní době
Věšeli synečka na hák
Dlaně mu pálili, přes paty ho byli, nakonec mu vzali i zrak
Emi Času už mu mnoho nezbývá, už jí nikdy nezaspívá
Na cestě u jejich vrat, nikdy už nebude stát
2. Ona po měsíci v studené světnici
bělostná na pryčně leží.
Oči má zavřené, paže své zkřížené, u hlavy svíce jí hoří.
Že jste mi milého nedali, že jste mi ho na hák nabrali
raděj s ním na dobrou odejdu, do brány nebeské vejdu.
3. Matka její u ní horké slzy roní do šátku, jež jí dcera dala.
Nejprv zaspívala, pak nůž v ruku vzala a jím se přes hrdlo řala.
Otec, co velice bránil, sám se žalu nechránil.
Se smrtí dusivým chomoutem kokrhal s červeným kohoutem.
- Na hradě Lukově, v té podzimní době věšeli synečka na hák.